

29. nedeľa v období cez rok A

18. október 20

Mt 22, 15 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Žijeme v zvláštnej a v istom zmysle aj prelomovej dobe, ktorá predstavuje výzvu. Núti nás úprimnejšie sa pozrieť na svoj život, do budúcnosti, hľadať to, čo náš život môže naplniť. Riešenia, ktoré sa ponúkajú by sme mali hodnotiť aj s ohľadom na budúcnosť. V istom zmysle tak musíme priznať svoju farbu. V takejto dobe je ľahko možné aj prestreliť, splasiť sa a hľadať zjednodušujúce riešenia. Zúžiť hľadanie riešenia na zástupný problém, napr. na schvaľovanie alebo naopak odmietanie určitého politika.

Prekvapuje, že človek sa za 2000 rokov v zásade nezmenil, zjednodušujúce riešenia hľadá dnes aj kedysi. Ježiš bol v evanjeliu postavený pred otázku vzťahu k rímskemu cisárovi. Farizeji to rafinovane zabalili do otázky platenia daní. Pre správne porozumenie je potrebné pripomenúť niekoľko teologických súvislostí. Izraeliti, na ktorých nadväzujeme aj my kresťania, očakávali (podobne ako my) príchod Mesiáša, príchod spásy. Očakávali príchod spravodlivého sveta, ktorý Ježiš nazval božím kráľovstvom. Izraeliti pritom kládli dôraz na kontext života tu a teraz. My po Kristovi už viac hovoríme o druhom (budúcom) príchode Mesiáša - čas sa nám otvára smerom až za dejiny. Sme už trochu skeptickejší voči možnosti definitívnej spásy tu a teraz, hoci aj my po nej túžime.

Postoj Izraelitov ilustruje dnešné prvé čítanie z knihy proroka Izaiáša. Podľa proroka mohla paradoxne nádej prísť aj skrze pohanského kráľa Kýra, v ktorom videl boží nástroj. Zároveň prorokove slová my kresťania vnímame ako slová naznačujúce príchod a mesiášsku úlohu Krista.

Ježiš sa bránil falošnému chápaniu mesianity, predstave, že spása nastane zjednodušeným spôsobom – napr. zvrhnutím rímskej nadvlády. Ani dnes sa nemôžeme upnúť na to či ono politické riešenie, na tú či onú politickú reprezentáciu.

Evanjelista nám zanechal pekný opis tejto situácie. Ak farizeji otázku elegantne zabalili do problému platenia či neplatenia daní, Ježiš z nastavenej pasce ešte elegantnejšie vykĺzol protiotázkou na podobizeň - obraz cisára nachádzajúci sa na peniazoch. Zdá sa mi ale, že tento odkaz obsahuje aj hlbšie posolstvo, vhodné aj pre nás dnešných kresťanov.

Otázku či je tento obraz (na minci) môžeme chápať aj trochu hlbšie. Každý človek si rád o sebe vytvára viac či menej pozitívny obraz, ale na druhej strane cítime aj vlastnú neschopnosť, obmedzenia, vnímame aj chyby na tomto obraze. Aký je teda ten náš obraz? Prídeme na to, že žiadny obraz nie je úplným obrazom. Často bývame zhrození, keď vidíme svoju podobizeň na fotografii. To som ja? Pretože komplexný obraz nikdy nevznikne vytrhnutím zo sveta, komplexný obraz nám sprostredkujú až iní. Nie, že by nás oni vnímali lepšie ako zrkadlo, či objektív fotoaparátu, ale oni nám sprostredkujú obraz, ktorý vzniká zo vzťahu, zo vzťahov.

Aké poučenie z toho vyplýva? Nebuďme príliš fascinovaní vonkajšími obrazmi, ani tými, ktoré si o sebe vytvárame my sami, ani obrazmi, ktoré si o sebe vytvárajú mocní, ani do nich neprojektujeme seba samých. Obraz, peniaz nie sú život, sú len súčasťou života – vtedy, keď ich dokážeme dať do

súvisu so životom. Tieto obrazy nemáme ani zbožšťovať, ani zatracovať, máme si len uvedomiť, že spoločne - ako spoločenstvo vytvárame určitý pravdivý obraz. O sebe, o druhých, o nás – spoločnosti. A za ten nesieme všetci zodpovednosť.